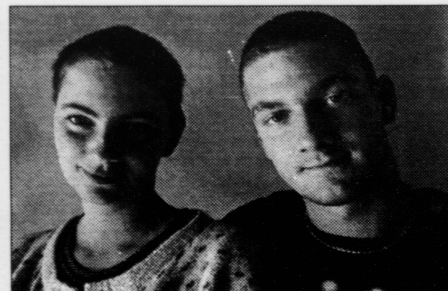

Við Hallu og John á fjakkaraferð í Asíu:

Hjá Jústines og Poulu í Singapore og til elddans og hanadyst á Bali

Tey vitjaðu fyrst í tí fjarskotna og ævintýrkenda fjallalandinum Nepal. Higani gekk leiðin til Malaysia við øllum sínum stóru templum. Hesaferð stökka tey inn á gólvið hjá tí føroyska húskinum í Singapore, Jústines og Poulu - og leiðin gongur síðani víðari til Bali, har tey uppliva elddans og hanadyst saman við tveimum øðrum føroyingum, sum eisini eru á fjakkaraferð

Halla Poulsen og John Thomsen hava fjakkað í fjareystrið síðani síðsta heyst

Tann 5. desember fylti John 25 ár, og Jústines og Poula bjóðaðu okkum út at eta. Vit finga Singapore specialitet-in curry fishhead, ið er stókt fiskahovd við ymiskum grønmeti, kryddað við karry. Tað smakkaði yvirraskandi væl. Tann eina dagin fóru vit at síggja tann singaporeanska „china-town“. Sjálvt um Singapore næstan bara hevur kinesiskar búgvar, so hava teir eitt serligt øki, har húsinu eru tey tradicionellu kinesisku.

Tað var sera hugnaligt at ganga runt í hesum lítlu gøtunum, men her búðu fólk, ið høvdu nógv mikið av peningi, í mun til tann Chinatown, vit sóu í Malaysia, har alt var meira fátæksligt, og á ein lagnan hátt meira ektað. (Ikki tí, gott hjá teimum í Singapore at hava nógv mikið av peningi). Her fóru templini og marknaðurin eisini nógv vakrari.

Aftaná at hava hugnað okkum í Singapore í alt ov langa tíð, fóru vit at hugsa um at fara víðari, og síðan vit skuldu verða á Bali 29. desember hildu vit, at tað fór at verða ov lítill tíð at taka alt Indonesia, sum vit upprunaliga høvdu ætlað. Vit høvdu ikki hug at skunda okkum gjøgnum Indonesia, so vit valdu heldur at fara beinleiðis til Bali, og so heldur hava góða tíð har. Júst tá ið vit høvdu avgjørt hetta, fóru vit so heppi in at hitta eitt annað føroyskt par, Allan Dalsgaard og Beintu Johannesen. Tey fóru eisini á veg til Bali, og skuldu júst fara at keypa flogbilletti. Vit slógu okkum saman, og tveir dagar seinni sótu vit í flogfarinum á veg til Bali, øll fyra.

Bali í Indonesia

Vit lendu seint um kvöldið, og fóru sera bilsin um tann ógvusliga hitan so seint um kvöldið. Tað ordiliga slóg ein í móti. Vit tóku ein taxa til Ubud. Hesin býur er kendur fyri at verða miðdepil hjá listaskerum á Bali. Tað tókst sera óvínarligt og óunnligt at koma so seint á kvöldi, tí ongi gøtuljós fóru, og vit høvdu als onga staðarkenslu, so nýkomin. Staðið vit høvdu ætlað at búgva var fult, og ein drúgv lota gekk, áðrenn vit finga innivist beint í nánd. Eisini har var heldur fult, so vit máttu taka til takkar við einum kamari, øll fyra. Tað var tó ongin trupulleiki, og vit sovnaðu

øll rættiliga skjótt. Morgunin eftir fóru vit út at hyggja eftir Ubud. Sum verða man fóru hesir træfigurhandlarnir allaðstáðni, og í fyrstuni fóru vit inn í hvønn tann einasta at hyggja. Hetta var ómøguligt í longdini, tí her fóru so nógvir, at tað hevði tíkið fleiri vikur. Allir seldu nøkunlunda tað sama, og tað fóru einastandandi flottir figurar, teir skóru. Eisini maskur, ið er ein høvuds- vøra. Summar stórar við longum hári, aðrar sera litríkar og aftur aðrar bara ljóst ella myrkt træ. Onkuntíð høvdu tær sera nógvir detaljar, og onkuntíð fóru tær heilt einfaldar. Tað var heilt óðrvisi enn í Nepal. Nógv størri útbøð, og fleiri ymiskar stóðir.

Vit brúktu henda dagin til at ganga runt og hyggja okkum um, og eisini fóru vit ein túr inn í skóginn, Monkey Forrest. Hann livdi gott upp til navnðið, tí apurnar svingaðu í trønum, og fóru tær sera spakar. Vit keyptu bananir og nøtir, og um tú ikki gav teimum tær beinanvegin, so komu tær og togaðu í teg. Eitt sindur ræðandi. Vit sóu eina konu, ið nærmast var áløpin av einari apu. Hon hekk uppi á henni, og eg haldi konan gjørdist nokk so bangin. Inni í skóginum var eitt templ, men vit høvdu ikki loyvi at fara inn hagar, tí vit høvdu ikki røttu klæðini.

Meðan vit stóðu utanfyri, komu nakrar Bali-konur gangandi í teirra tradicionellu klæðum við kurvum á høvðinum. Tær fóru tær úttan at halda í og við hasum eyðkenda vakra gongulagnum; beinanvegin og hókuna upp. Í kurvunum fóru offurgávur til gudar, og hesa mynd komu vit at síggja oftani aftur. Teirra trúgv setur sera stóran dám á teirra gerandisdag, og allaðstáðni á gøtuni og fram við dyrum á húsum og handlum, sært tú hesar smáu kurvurnar gjørdar av bananbløðum við eitt sindur av risi, onkrari blómu og so roykilsispinnum, sum liggja og gløða. Eisini á matstovum o.l. hava tey ein vegg við onkrari gudamynd, og har gera tey so hesi ritualini fleiri ferðir um dagin.

Apur og list

Dagin eftir fóru vit at leita eftir einari avdeiling hjá Jysk Rejsebureau, tí Beinta

Aftaná at hava stressað gjøgnum tvey stór lond, var tað sera hugaligt at koma til lítla Singapore. Her var ikki nógv stórt til, at vit kundu stressa.

Vit koyrdu suður í bussu úr Malaysia, og komin til brúnna, ið samstundis er markið til landið, byrjaðu hesir risastóru bygningarnir at reisa seg. Singapore er eitt land, ein oyggj og ein stórbýur.

Okkara fyrsta møti við Singapore bý var ikki serliga teipiligt. Tá ið vit traðkaðu úr bussinum, hoyrdu vit nøkur illfýsin buldur úr erva, og løtu seinni oysti tað niður. Vit stóðu á eini gøtu, vistu ikki, hvar og vistu ikki hvagar vit

skuldu ganga. Aftaná at hava steðgað nøkrum flýggjandi singapore'anarum, funnu vit útav vegnum. Tað tók okkum tó hálvan annan tíma at koma á rætta stað. Hetta var ein eitt sindur skelkandi byrjan, men dagin eftir settu vit nøsina móti tí donsku sjómanskirkjuni.

Hjá Jústines og Poulu

Flestu føroyingar munnu hava hoyrt nógv um Singapore frá døgnaða skrivandi útisetanum Jústines Eidesgaard. Vit høvdu eisini hoyrt um hann, og høvdu sum einasta mál á skránni at finna kirkjuna, har hann og konan Poula starvast. Fyri einaferð skuld høvdu vit eydnuna við okkum, og

tey fóru ikki bara blíð og týð; nei, tey tvíhildu um, at vit skuldu koma og búgva í gestahúsi teirra. Hetta fóru vit sera takksom fyri, tí vit fóru stórliga bilsin um, hvussu dyrt alt er í Singapore. Eisini var tað himmalskt at koma til eitt meira vinarligt og heimligt umhvørv.

Tað vildi so til, at kirkjan dagin eftir gekk vitjan av donsku prinsessuni Benediktu. Hetta var í samband við eina diabetes-ráðstevnu, og har skuldi vera ein stutt gudstænasta og móttøka aftaná. Vit hildu hetta ljóða sera spennandi og vildu fegin verða við, men vit høvdu ongi hóskandi klæði. Hetta syrgdu tey bæði, Poula og Jústines tó

fyri; John gekk buksur, skógvar og slíps - hann passaði í hvussu so er slíps-ið! - og Halla ein rættan ballkjóla. Vit máttu tó heilt til arbeidsgevaran hjá maid'ini, ið búði við síðuna av, fyrri at læna skógvar til Hallu. Undir øllum umstøðum, vit hittu so Benediktu prinsessu, og hon var mikið fitt. Har fóru eisini fitt av donskum fjakkarum, og prinsessan hevði onkra skemtandi viðmerking til eina gentu, ið týðiliga hevði brúkt nógvu tíð á ströndini í bikini. (Kjólín avdúkaði hana!)

Fylgja við í Internetosialinum

Tíðin gekk sera skjótt í Singapore, og vit finga rættiliga hvílt okkum. Vit fóru rætt og slætt sera dovin, men teir stóru innkeypsdeplarnir vórðu dúgliga vitjaðir. Eisini vórðu tey ofta mánaðargomlu føroysku bløðini lísni á táb, og stuttligt var at hoyra tað seinasta nýggja, um tað so fóru gamlar nýggjheitar. Vit høvdu eisini fylgt við í Internetosialinum gjøgnum Asia, men nú høvdu vit betri tíð at lesa „í ro og mag“.

Ein av døgnum fóru vit úti á oynni Sentosa, ið liggur beint úttan fyri Singapore. Hetta er størsta ferðafólkamál í Singapore, og millum vanlig fólk verður nógv gjørt burturúr at fara vikuskiftistúrar út hagar. Tað eru ymiskir háttir at koma út á oynna, men tann mest áhugaverdi er við teimum sonevndu „cable cars“. Hetta minnir einamest um skilyftir. Tú situr í einum vogni, ið verður togaður eftir einum kaðali, og hægsta punkti er 90 m. yvir havinum. Sum verða man er útsýnið yvir stórbyin avvera gott, og eisini leggur tú serliga merki til ta stóru havnina, ið annars er fjald aftan hagar veggir ella trø. Tú sært beint niður yvir allar hesar túsduntals bingjurnar, og tær síggja ikki størri út enn nakrir legokubbar.

Fiskahovd í karry

Sum sagt gingu dagarnir í Singapore ógvuliga skjótt.

John á Bali

